

„Sakra,“ ulevil si. Právě teď mu musela spadnout do oka řasa.

Rychle zamrkal, aby zahnal slzy, a pečlivě omotal stromček tak, aby co nejlépe využil délku řetězu.

„Jsi připravená na tu špičku?“ zavolal na Violku.

Dívka neodpověděla, ale rychle slezla z gauče a běžela ke stromčku.

„Já sama,“ odháněla ho od krabice s ozdobami.

„Opatrně,“ připomněl jí.

„Vím, je po prababičce,“ zatvářila se rozumně a lehounce uchopila skleněnou špičku zdobenou stříbrnými sněhovými vločkami.

David zvedl dceru do výšky a ta umístila špičku na samý vrcholek stromčku.

„Pojď, vyfotíme se,“ navrhl a sáhl po mobilu.

Udělal několik obrázků. Violka odběhla zpátky k pohádce a on zkontroloval mobil, zda přece jen nezmeškal nějaký hovor nebo zprávu. Frustrovaně vzdychl a šel se posadit k dcerce.

Z televize k němu doléhala nějaká pohádková písnička, kterou důvěrně znal, ale nedokázal si vzpomenout odkud. Nemohl se soustředit.

Po nějaké době to nevydržel a rozhodl se, že zavolá sám. Silvie to sice nesnášela, ale už neměl chuť brát na ni ohledy.

„Hned se vrátím,“ usmál se na Violku a pohladil ji ukazovákem na špičce nosu.

Telefon si vzal pro jistotu do ložnice, jen málokdy se to obešlo bez hádky.

Silvie mu to nebrala a hovor několikrát spadl do hlasové schránky. David však vytrval, a nakonec se i dočkal.

„Co chceš!“ vyštěkla na něj jeho stále ještě manželka.

„Šťastný a veselý,“ řekl a ani se nesnažil zakrýt sarkasmus v hlase. „Slíbila jsi, že přijedeš.“

„Mám toho hodně.“

„Já se taky zrovna neflákám. Zavolat dceři snad můžeš, ne?“

„Přestaň s těma výčitkami. Vždyť jsem říkala, že zítra přijedu.“

„Říkala jsi, že přijedeš dneska,“ připomněl jí David.

„Dneska to nejde, musím zůstat u Roberta. Nevýšla mu ta práce a má depku.“

„Děláš si legraci? V Mirešovicích jsou nejmíň tři podniky, který v jednom kuse nabírají lidi. A platí dobře. Kdybych to měl blíž, neváhal bych.“

„Ty možná ne, ale Robert vezme jenom vedoucí pozici. Nechce se zahrabat na nějakým podřadným fleku a já ho v tom plně podporuju.“

„No dobře, to je vaše věc. Tak aspoň přijed' zítra o něco dřív, ať si tě Violka užije. Můžeme jít třeba někam na procházku,“ snažil se David o smír.

„No, vlastně nevím,“ vytáčela se Silvie a David už tušil, kam to bude směřovat. „Mám rozbitý servo. Dušan by to udělal, jenže jsou svátky, tak chce příplatek.“

„Vždyť jsem to nechával spravit sotva před měsícem.“

„No jo. Asi nějaká blbá součástka. Včera mi vytekl olej, jen tak tak jsem dojela domů.“

„Dobře,“ rezignoval. „Kolik potřebuješ?“

„Dvacet tisíc.“

„Vždyť to minule stálo sedm.“

„Podražilo. A taky jsou svátky. Já vím, že je to hodně, takže fakt v pohodě, nemusíš mi nic posílat. Uvidíme se po svátcích. Viole dárek pošlu, akorát taky asi přijde až po svátcích.“

Mozek mu běžel na plné obrátky, ale nedokázal vymyslet, jak z toho ven. Tohle znal víc než dobře. Pokud bude chtít zabránit Violčinu zklamání, bude muset platit.

„Pošlu ti peníze na účet, hlavně zítra přijed'.“